Колись так трапилося, що в одного господаря серед зграї добре вгодованих гусей одна гуска, яка нічим не відрізнялася від інших, почала раптом нести золоті яйця.

"В моєму зразковому господарстві я не терпітиму жодних неподобств,— попередив господар гусячу зграю,— бо кожне відхилення від природного стану речей рано чи пізно призводить до лиха, згубного для всіх створінь".

Але попри цю догану наступного дня, коли господар пішов із кошиком збирати гусячі яйця, він знову побачив свіже золоте яйце, і це вже його не абияк схвилювало.

"Цей злісний вибрик клятого птаха мені дедалі менше подобається,— вирішив господар, вражений затятим непослухом. — Бо якщо мене не слухатиме навіть моя власна гуска, яку я можу щомиті зарізати, хто ж тоді на світі мене взагалі шануватиме".

І тому ще раз насамоті обміркувавши всі можливі переваги й небезпеки такого явища, стурбований господар став перед усіма гусками й заходився прилюдно соромити ту, яка несла золоті яйця, кажучи, що бажання, замість звичайних, нести золоті яйця, походить від пихи, згубної для кожного створіння, котре забуває, що досі ще ніхто не спромігся насититися, нехай і яким коштовним металом. Однак головна небезпека навіть не в примножуванні цієї золотої марноти, а в тому, що гуска, яка затялася нести золоті яйця, вочевидь ступила на хибний шлях, забувши скромність, окрасу земних створінь, а пиху, як відомо, кожному доводиться гірко покутувати. Зрештою, ні для кого не таємниця, що пиха позбавляє кожне створіння можливості перевтілитися у щось ліпше й досконаліше в наступному житті, бо ж, сливе ще ніхто ніколи не чув, аби пихате створіння добігло і наймізернішої місцини в раю.

Почувши таке, гуска дуже засмутилася й, пішовши в найтемніший закуток двору, попросила Провидіння, щоб воно зробило її такою, як усі. Проте, чи тому, що Провидіння саме терміново клопоталося чимось іншим, а чи ще з якихось, не менш важливих причин, гусчине прохання не досягло найвищих вух, отож хоч і що гуска чинила, намагаючися зарадити своєму ґанджеві, вона вперто несла тільки золоті яйця. А що сумлінного птаха дуже боліли докори господаря, які її не абияк схвилювали, бо ж гуска, як і кожне тямуще створіння, прагнула у винагороду за дотримання законів і гідних правил поведінки отримати якщо вже не якийсь закапелок у Божому раю, то бодай змогу перевтілитися в наступному житті у щось ліпше й досконаліше, то вона, трохи повагавшися, подалася до місцевої ворожки й попросила ту їй якось допомогти. Ворожка дала гусці три хлібні кульки, велівши класти по одній кульці на язик під час цілковитої повні місяця й чекати, заки лік подіє.

Гуска низенько вклонилася своїй добродійниці, дякуючи за допомогу, й, нікому нічого не кажучи — заходилася лікувати сама себе від пихи, старанно дотримуючися вказівок ворожки.

Лише чи тому, що гуска від нетерпіння ніяк не годна була дочекатися цілковитої повні, конечної для дієвості ліку, чи тому, що перші-ліпші наслідки завжди мають не лише видиму, а й глибоко приховану причину, але того дня, коли гуска сподівалася, що нарешті, замість золотого яйця, вона знесе свіже, як усі порядні гуски, на її велике горе й розчарування вона знесла діамантове яйце, яке засяяло на весь гусятник, змусивши господаря серед ночі схопитися з ліжка й вибігти на двір подивитися, чи не скоїлося великої пожежі.

Цього разу господар уже не на жарт розгнівався на гуску. Він не тільки знову присоромив її перед усім птаством, назвавши її вчинок виявом неколеґіального себелюба, якому не місце в пристойному товаристві, за мораль котрого він, господар, несе відповідальність перед вищими силами, а й сказав, що подібний приклад пихи й непослуху

гідний найвищої кари, і тому вдосвіта, щойно зійде сонце, він сам скарає гуску на горло.

Почувши з уст господаря такий страшний вирок, гуска спробувала докинути на свій захист, що вона справді не знає, яким побутом її яйця, замість звичайних, спочатку були золоті, а тепер, на її лихо, обернулися й на діамантові, бо ж усе, чого вона, гуска, щиро прагне, це знести звичайнісіньке яйце, і це справді не її провина, що її яйця чомусь відрізняються від звичайних.

Однак господар перепинив її, кажучи, що це в неї зайвий раз промовляє пиха й гординя, яка розкладає мораль усієї гусячої зграї.

Мовляв, усі її, гусчині нарікання — марні, бо вона заслужила на те, що її тепер очікує, і її спостигне справедлива кара.

Тяжко засмутилася гуска. А що в ті часи небо ще не було далеко від землі, то гуска й вирішила, заки господар нагострить сокиру, хутенько податися до самого Господа по справедливість.

Тоді Всевишній щойно упорядковув рай, і на воротях не стояло ані озброєної вогняними мечами янгольської сторожі, ані святих ретельників, і тому гуска одразу ж і втрапила до самого Господа. Глянув Усевишній на прохачку, глянув на роз'юшеного господаря з нагостреною сокирою й про всяк випадок, аби до неба не бігали з кожною дрібницею, вдарив ногою небесну твердь, яка одразу ж піднеслася високо над землею, назавжди зруйнувавши всі ті стежини, котрими доти звірі й люди вільно ходили до Всевишнього.

Побачивши себе на такій високості, гуска зблідла від переляку й заплакала, потерпаючи, що від нині вона не матиме ні кола, ні двора, хоч вона про те нічого не сказала голосно. А що Всевишньому видно найменший порух думки навіть у гусчиній голові, то Він заспокоїв птаха, пообіцявши, що відтепер вся світобудова буде гусячим двором, в

першому-ліпшому закутку якого гусці вільно нести всім на втіху золоті й діамантові яйця, що їх люди, внаслідок своєї короткозорості, називатимуть зорями, хоча в дійсності це будуть лише видимі сходинки до Бога, де тільки й панує суцільне добро й справедливість.